

Arrest

nr. 105 077 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 juli 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DAMME, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 december 2011 een aanvraag om toelating tot verblijf in op grond van artikel 12*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 juli 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 21 november 2012.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 12/7/2012 DVZ BXL in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: O

Voorna(a)m(en): G

Nationaliteit: Turkije

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene haalt aan dat haar echtgenoot erkend werd als vluchteling in België; dat zij samenwonen op hetzelfde adres ; dat zij derhalve een hecht gezin vormen; dat haar echtgenoot niet naar Turkije kan terugkeren om een visum voor zijn echtgenote te gaan aanvragen; dat hij daar vreest voor onmenselijke behandelingen en vervolgingen. Betrokkene haalt aan dat ook zij onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar een aanvraag te doen om een visum gezinshereniging te bekomen; daar zij dan tegen haar wil gescheiden zou worden van haar echtgenoot en dit voor een onbepaalde tijd; dat dit een fundamentele schending zou impliceren van artikel 1 van het EVRM; dat inmengingen aan artikel 8 van het EVRM beperkt zijn en restrictief geïnterpreteerd moeten worden; dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving; dat volgens het Hof de zinsnede ‘noodzakelijk in een democratische samenleving’ betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een ‘dwingende maatschappelijke behoefte’ en ‘proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd’; dat indien verzoekster terug zou moeten gaan naar Turkije om een verblijfsaanvraag te doen een schending zou uitmaken van het artikel 8 van het EVRM; omdat deze niet zou beantwoorden aan een dwingende maatschappelijke behoefte, laat staan dat ze proportioneel zou zijn aan het doel dat zou worden nagestreefd; dat deze argumenten gestaafd worden door arresten van de Raad van State dd. 13.07.1993, 01.04.1996, 25.09.1996; dat een verwijdering van verzoekster naar Turkije een schending uitmaakt van art 8 EVRM daar verzoeksters echtgenoot in België woont en niet naar Turkije kan terugkeren daar hij een erkend politiek vluchteling is; vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag voor gezinshereniging in België rechtvaardigen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar echtgenoot, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639) Van zodra betrokkene zich in haar land van herkomst in regel heeft gesteld met de Belgische immigratiewetgeving, door zich in het bezit te stellen van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich terug te verenigen met haar familie op het Belgisch grondgebied. Het argument dat verzoeksters echtgenoot niet naar Turkije kan terugkeren omdat hij in België de status verkregen heeft van erkend politiek vluchteling en bij een eventuele terugkeer slagen/verwondingen / een onmenselijke behandeling riskeert kan evenmin weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid die de aanvraag in België zou kunnen rechtvaardigen, aangezien deze reeds een verblijfsrecht in België heeft en het niet hij , maar het zijn echtgenote is die naar Turkije dient terug te keren om zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving. Dit betreft slechts een tijdelijke verwijdering, waarna betrokkene zich terug kan herenigen met haar echtgenoot in België.

DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

Te Brussel op 12.07.2012”

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster in haar synthesesemorie een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

Met het oog op artikel §4, eerste lid van de wet van 15 september betreffende de toegang tot het grondgebied , het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/, tweede lid van het KB van 8 oktober 1 981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verzoekster geen enkel artikel §4 kan aantreffen in de Vreemdelingenwet en derhalve zich niet kan vergewissen welke wetsbepaling op haar van toepassing is.

Dat zulks een elementair deel uitmaakt van de motivering van een beslissing en het niet vermelden van de juiste juridische basis laat staan een juridische basis noodzakelijk is om te komen tot een correcte motivering.

Dat in ieder geval de beslissing op dit punt niet is gemotiveerd.

Maar er is meer. De beslissing stelt dat er een aanvraag zou ingediend zijn op 12.07.2012 door verzoekster doch zij heeft hier geen weet van. Meer nog verzoekster begrijpt niet hoe zij een aanvraag per aangetekende post kan verzenden die op dezelfde dag door gedaagde wordt afgewezen.

Uiteraard is dit onmogelijk daar gedaagde de aanvraag onmogelijk kan hebben ontvangen op die dag.

Dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing duidelijk niet afdoende is gemotiveerd aar er geen rekening wordt gehouden met de aanvraag zoals verstuurd op 03.01.2012 om de heel eenvoudige reden dat zij wordt vermeld in de bestreden beslissing.

REPLIEK:

Verwerende partij geeft toe dat er een vergissing is gebeurd in juridische motivering maar stelt dit geen afbreuk doet aan de gehele motivering. Zij stelt dat het gaat om een materiële vergissing.

Dat zulks voldoende is om te besluiten dat er een gebrek is in de motivering van de beslissing.

Dat de beslissing derhalve dient te worden nietig verklaard.”

3.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3. Verzoekster betoogt dat zij *“geen enkel artikel § 4 kan aantreffen in de Vreemdelingenwet en derhalve zich niet kan vergewissen welke wetsbepaling op haar van toepassing is”*.

3.4. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar synthesesemorie zelf aangeeft dat ze een aanvraag om toelating tot verblijf indiende op grond van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, wat ook wordt vermeld in de bestreden beslissing en steun vindt in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat deze aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, daarenboven een verwijzing bevat naar artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet. Ten dezen riep verzoekster buitengewone omstandigheden in die haar verhinderen om naar haar land van herkomst terug te keren om het vereiste visum aan te vragen. Krachtens 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet bestaat de mogelijkheid om in die situatie een aanvraag om toelating tot verblijf in te dienen bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats.

In fine van haar aanvraag verzocht verzoekster vervolgens om haar krachtens artikel 12bis § 4 van de vreemdelingenwet toe te staan om haar aanvraag in België in te dienen.

3.5. Verzoekster ontving een onontvankelijkheidsbeslissing conform het model van de bijlage 15^{quater}. Deze bijlage 15^{quater} is enkel van toepassing op de gevallen bedoeld in *“artikel 12bis, § 3, tweede lid of § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 2, tweede lid of artikel 26/1, §*

2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Onderaan de bijlage staat vermeld: "(1) De onnodige vermelding doorhalen".

Hoewel de bestreden beslissing in de aanhef enkel een verwijzing naar "§4" vermeldt, kan de verzoekster niet dienstig betogen dat ze niet weet welke wetsbepaling op haar van toepassing is, daar de bijlage 15^{quater}, zoals toegevoegd bij de vreemdelingenwet, steeds betrekking heeft op artikel 12bis van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 26/1, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit). Deze bepaling is specifiek van toepassing op de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*.

De bepaling vermeldt dat "*Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 15^{quater}. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, geeft de Minister of zijn gemachtigde, in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem af.*"

Voorts blijkt uit de feitelijke motivering van de bestreden beslissing duidelijk dat de buitengewone omstandigheden, die door verzoekster in haar aanvraag werden aangehaald, niet worden aanvaard door de gemachtigde.

3.6. In het licht van het geheel van bovenvermelde elementen komt het de Raad duidelijk en zonder twijfel voor dat de bestreden beslissing enkel gegrond kan zijn op artikel 12bis van de vreemdelingenwet, *in casu* specifiek artikel 12bis, § 4 van de vreemdelingenwet. Het gegeven dat de bestreden beslissing slechts melding maakt van "*artikel §4*" is te wijten aan een materiële vergissing van de gemachtigde die bij het doorhalen van de onnodige vermeldingen, mogelijk door een onoplettendheid, het zinsdeel "*12bis*" heeft weggelaten.

3.7. Verzoekster stelt voorts dat de bestreden beslissing verwijst naar een aanvraag die zou ingediend zijn op 12 juli 2012, maar dat zij hier geen weet van heeft. Zij begrijpt overigens niet hoe zij een aanvraag per aangetekende post kan verzenden die op dezelfde dag door gedaagde wordt afgewezen.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts één aanvraag heeft ingediend om toelating tot verblijf op basis van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, die werd gedateerd op 19 december 2011 en door het gemeentebestuur van verzoeksters verblijfplaats werd ontvangen op 6 januari 2012. Voorts merkt de Raad op dat in de feitelijke motivering van de bestreden beslissing wordt geantwoord op de concrete buitengewone omstandigheden die door verzoekster in haar aanvraag van 19 december 2011 werden aangehaald.

Ook hier dient de Raad vast te stellen dat de verkeerde vermelding van de datum van de aanvraag getuigt van een materiële vergissing in hoofde van de betrokken gemachtigde en dat de bestreden beslissing in deze duidelijk en zonder twijfel betrekking heeft op de in punt 1.1. vermelde aanvraag.

3.9. De verzoekster repliceert in haar synthesesmemorie dat het vaststellen van een materiële vergissing voldoende is om te besluiten dat er een gebrek is in de motivering van de bestreden beslissing.

De vaststelling dat er tot twee keer een materiële vergissing werd begaan in de bestreden beslissing leidt echter niet tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht niet werd nageleefd.

Met het gegeven dat de bestreden beslissing het toepasselijk wetsartikel niet volledig vermeldt of dat de datum van de aanvraag verkeerd wordt vermeld, toont verzoekster niet aan dat zij wordt benadeeld door de onvolledige aanduiding van het wetsartikel, des te meer daar uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing enkel gegrond kan zijn op artikel 12bis van de vreemdelingenwet en enkel betrekking heeft op de in punt 1.1. vermelde aanvraag.

Verzoekster betoogt eveneens dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

De Raad herinnert er aan dat het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. (RvS 1 februari 2010, nr. 200.309)

De Raad stelt vast dat verzoekster met deze loutere stelling niet aantoont dat de motivering niet afdoende is, ondanks de vastgestelde onoplettendheid en slordigheid in hoofde van de gemachtigde. Verzoekster beperkt zich tot het betoog dat *“er geen rekening wordt gehouden met de aanvraag zoals verstuurd op 03.01.2012 om de heel eenvoudige reden dat zij wordt vermeld in de bestreden beslissing”*. De Raad merkt op dat verzoekster zich bij deze tegenspreekt, minstens in gebreke blijft om *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing geen rekening houdt met de in punt 1.1. vermelde aanvraag. Verzoekster doet tenslotte met haar betoog geen afbreuk aan de determinerende motieven in de bestreden beslissing die overigens door verzoekster niet *in concreto* worden betwist noch weerlegd.

3.10. Daargelaten de vraag of verzoekster tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan aanvoeren (RvS 19 september 2001, nr. 98.937), wijst de Raad dat bij de beoordeling van de materiële motivering het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad benadrukt voorts dat wil verzoekster een rechtsmiddel op ontvankelijke wijze aanvoeren, zij er niet mee mag volstaan de motiveringsplicht als rechtsbeginsel geschonden te noemen. Zij moet ook een voldoende duidelijke omschrijving geven van de wijze waarop dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Het is aan verzoekster om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681)

Met het louter betoog dat de motivering niet afdoende is of dat er een gebrek is in de motivering toont verzoekster niet *in concreto* aan dat bestreden beslissing gesteund is op incorrecte feitenvinding noch dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze werd genomen.

3.11. De Raad besluit aldus dat de vastgestelde materiële vergissingen niet kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES